

CENA
3
Kčs

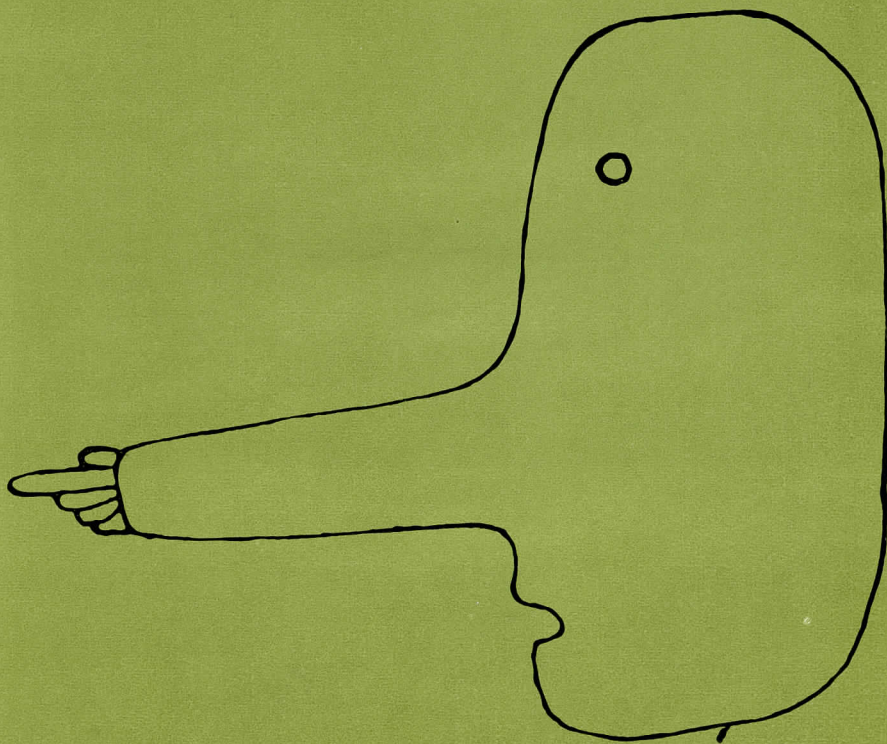
11

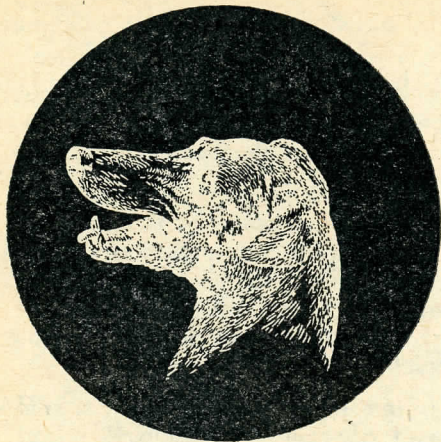
RMS

repertoár
malé
scény
ročník 7
1969

VYSTAVUJE
JAN
STEKLÍK

HEINRICH BÖLL

MŮJ TĚŽKÝ ÚDĚL

Doznávám se jen s váháním ke svému povolání, které mě sice živí, ale současně i nutí k jednání, jež nemohu provádět s čistým svědomím: jsem totiž zaměstnancem berního úřadu, oddělení dávky ze psů, a chodím tudíž naším městem, abych vystopoval nehlášené psy. Maskován jako mírumilovný procházející se občan, pomenší a trošku obtloustlý, v ústech středně drahý doutník, potuluji se parky a tichými uličkami, dávám se do řeči s lidmi, kteří vedou po šňůře svá zvířata, pamatuji si jejich jména a adresy a přátelsky podrbávám jejich psy na krku u vědomí, že zanedlouho tato moje činnost vynese městu padesát marek.

Přihlášené psy lehce poznám, vycítím, když takový řádně přihlášený pejsek stojí s čistým svědomím u stromu a odlehčuje si. Můj zvláštní zájem platí zejména březím fenkám, jež očekávají narození budoucího poplatníka. Pozoruji je, pamatuji si přesně den vrhu a sleduji, kam potom štěňátka přijdou. Pak je nechávám bezstarostně vyrůstat až do doby, kdy je už lidé netopí – a tehdy je předávám zákonu. Snad jsem si měl zvolit nějaké jiné povolání, protože mám psy rád, a takhle mě hryže svědomí, v hrudi se mi sváří láska s povinností, a já otevřeně doznávám, že někdy zvítězí láska. Jsou psi, které prostě nemohu ohlásit, přivírám u nich, jak se říká, obě oči. Zvláštní mírnost a добрta mě rovněž obestírá právě teď, neboť i můj vlastní pes není hlášen. Je to psíček, kterého moje žena láskyplně krmí, je to nejmilejší hračka mých dětí, které netuší, jaké nezákonné bytosti věnují svou přichylnost.

Život je skutečně riskantní. Snad bych měl být opatrnější, ale skutečnost, že jsem do jisté míry strážcem zákona, mě utvrzuje v pocitu, že jej smím do jisté míry také porušovat. Má služba je přece tvrdá: dřepím často po celé hodiny v trnitém houští někde na předměstí a trpělivě čekám, až se ozve štěkot z nějakého domku, v němž podezřelého psa tuším. Nebo se choulím a krčím za troskami zdí a číhám na foxteriéra, který nemá kartotéční známku s kontrolním číslem. Unavený a celý ukoptěný vracím se pak domů a drbu

kožíšek svému Plutovi, který vrtí ocáskem a připomíná mi paradox mé existence.

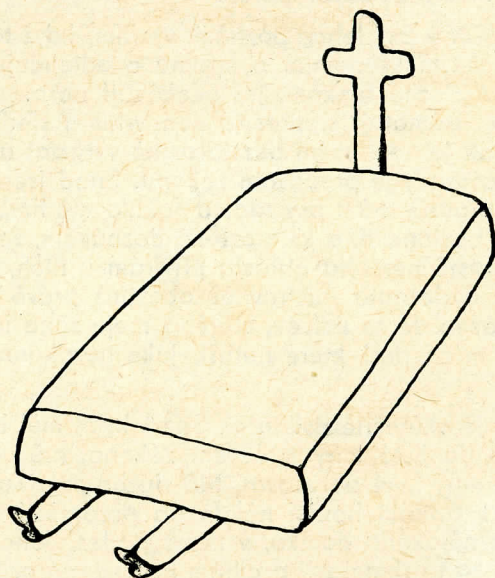
Jen tak lze pochopit, že si velmi vážím vydatných nedělních procházek s manželkou, dětmi a Plutem, procházek, při nichž se o psy zajímám výhradně jen platonicky, neboť o nedělích nehlášené psy ze sledování vyjímám.

Napříště však při svých procházkách musím volit jinou cestu, neboť už dvě neděle za sebou jsem potkal svého šéfa, který se pokaždé zastavil, pozdravil mou ženu a děti a podrbal kožíšek Plutovi. Přitom je ovšem zajímavé, že ho Pluto nemá rád: vrčí a štěká a doráží na něho. To mě nanejvýš zneklidňuje a znepokojuje a pokaždé dává popud k chvatnému rozloučení, což začíná vzbuzovat nedůvěru mého šéfa, který s chmurně staženým čelem pozoruje kapky potu, jež mi vyrážejí na spáncích.

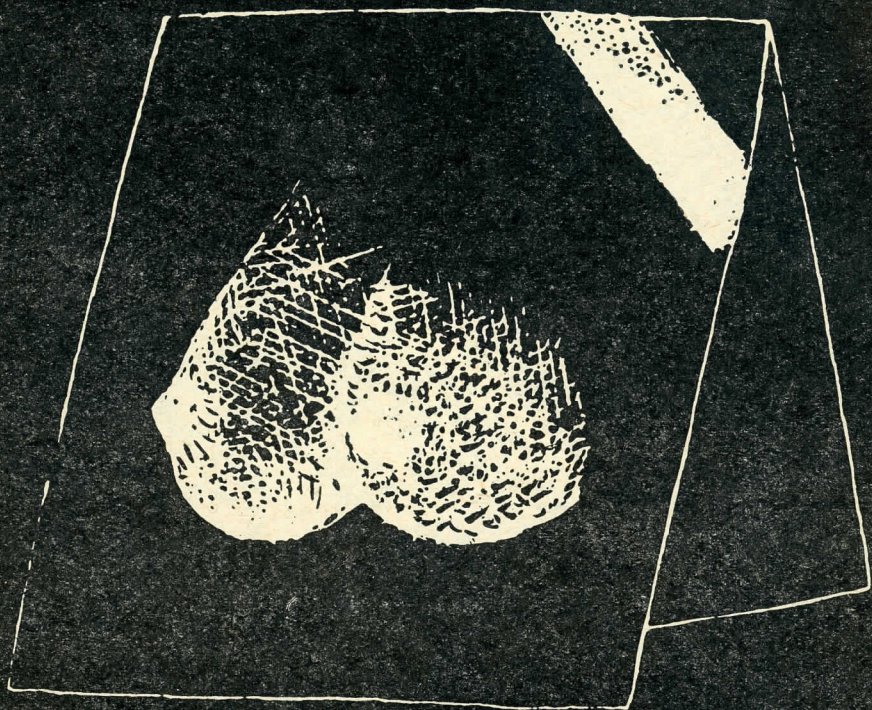
Snad jsem měl Pluta přihlásit, ale můj příjem je malý. Snad jsem si měl najít jiné zaměstnání, ale teď je mi už padesát, a v tomhle věku člověk nerad mění práci. Moje riziko je však permanentní a už proto bych rád Pluta aspoň dodatečně přihlásil, kdyby to šlo. Ale už to nejde: manželka v lehkém konverzačním tónu šéfovi sdělila, že toho pejska máme už tři roky, že už s rodinou srostl – a podobné žerty.

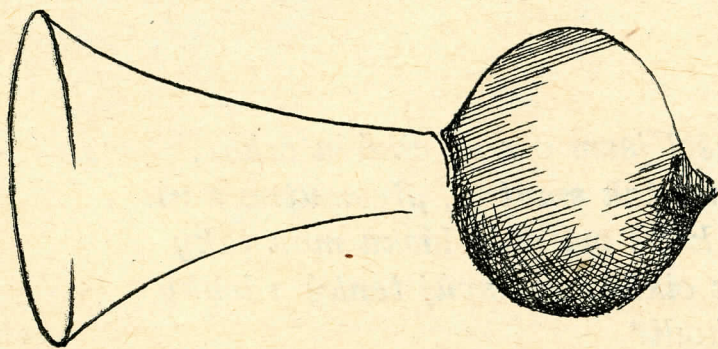
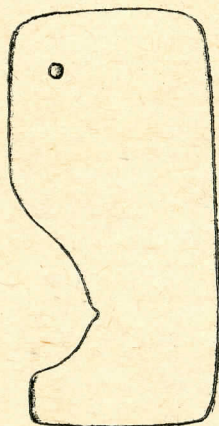
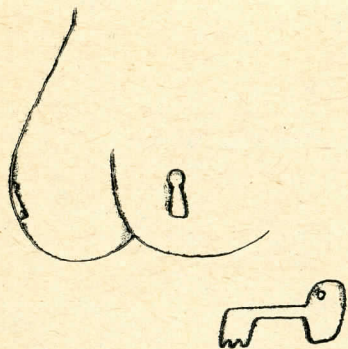
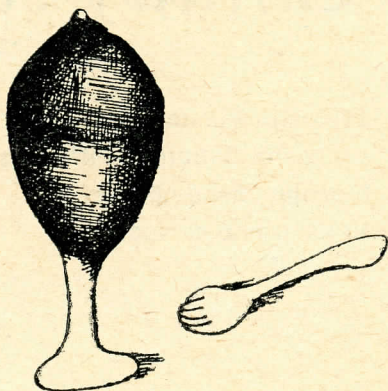
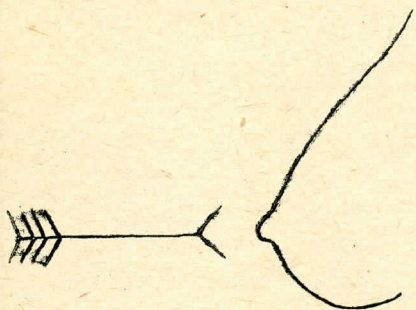
Marně se pokouším uhasit výčitky svědomí zdvojnásobenou služební horlivostí: není mi to nic platné, dostal jsem se do situace, z níž už není východiska. Jsem ztracen, a mnozí mě patrně budou považovat za cynika, ale jak jím nebýt, když vyhledávat psy je už mým údělem . . .

PŘEL. JIŘÍ JANOVSÝ

Cikády šat

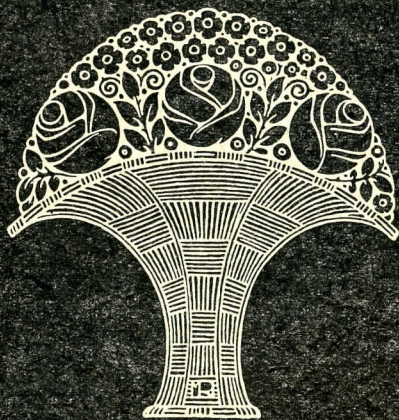
Přeložila Vlasta Hilská,
přebásnil Bohumil Mathesius
Starojaponské pětiverší
Verše psané na vodu.

*Slyšel jsem v noci cikádu crkat,
je mi tak smutno, přesmutno z ní:
co když má milá lásku mou taky
jak cikáda šat svůj tenký a lehký
odhodí?*

PIERRE HENRI CAMI

Přeložil Jiří Konůpek
z knížky
Minikomedie,
kterou vydal Orbis.

Dokonalá žena

První dějství

Tragické stěhování

Scéna představuje byt.

Manžel: To jsem měl báječný nápad, že jsem rozřezal veškerý náš nábytek na malé kousky, jako cvičení v trpělivosti. Teď nám to umožní vystěhovat se nenápadně před kvartálem. Odnesl jsem dnes ráno na několikrát téměř všechn náš nábytek do nového bytu, kam se stěhujeme.

Dokonalá žena: Domovnice si ničeho nevšimla?

Manžel: Ničeho. Víš dobře, že kousky našeho skládacího nábytku nejsou větší než kostky cukru. Snadno se skryjí po kapsách. Domovnice mě viděla vycházet. Netušila, že odnáším v kapsách převlečníku naši postel a stůl z jídelny.

Dokonalá žena: Ale uznej, že to není existence! Jsi kus lenocha! Udělal bys lépe, kdybys pracoval, abys mohl platit činži, a ty si místo toho vytahuješ kapsy stěhování nábytku.

Manžel: Já a lenoch! Ach, nerouhej se, ženo. Uvědom si, že v každém novém bytě, kde bydlíme, strávím téměř dva a půl měsíce sestavováním našeho kostičkového sektoru. Lenoch! Sotva dám všechn nábytek dohromady a už musím myslet na rozebrání, abychom se mohli znovu stěhovat! Lenoch!

Dokonalá žena: Neplácej tolik a pracuj! Musíš ještě rozebrat 17 625 kousků zrcadlové skříňe a 5452 kousků nočního stolku.

Manžel: Není času nazbyt. (Pomocí kleštěček na cukr rozebírá kousek po kousku zrcadlovou skříň.) Tak a je to rozebráno.

Dokonalá žena: Dobrá. Zabalím zrcadlovou skříň do těchhle starých novin. (Počítá kousky, než udělá balík.) Počet souhlasí. Noční stolek si rozstrkej jako obvykle do kapes svrchníku a jdem.

Manžel: Jdeme. (Jak strká noční stolek do kapes, upadne mu několik kousků.)

Dokonalá žena: Seber to, ty nešiko! Má to jedenáct prstů a nic mu to není platný.

Manžel: Nežertuj, má drahá! Je to má chyba, že mě příroda obdařila jedním prstem navíc?

Dokonalá žena: Mlč, domýšlivče! Máš sice o prst víc, ale jsi ještě línější než druzí.

Manžel: Ale . . .

Dokonalá žena (pohrdavě): Mlč, špendlíková hlavičko!

Manžel (vyletí): Špendlíková hlavičko! Tahle urážka, a vy to víte, mě může rozlítit na nejvyšší stupeň. (Vrhne se na svou ženu. sevře jí nos louskáčkem

na ořechy a zavře jí ústa kleštičkami na cukr. Dokonalá žena padá zadušená.)

Manžel (se vzpomíná): Člověk by se nikdy neměl dát unést hněvem! (Bere pilu a rozřezává svou ženu na kousky. Pak zabalí kousky do novin.) Teď bude nutno rozptýlit kousky mé ubohé ženy po různých opuštěných čtvrtích. To je klasická metoda. A není nad klasiku. (Chystá se odejít.) Ach, zapomněl jsem balíček s naší zrcadlovou skříň. Každá maličkost mě úplně vyvede z míry. (S balíčkem obsahujícím jeho ženu v pravici, s balíčkem obsahujícím zrcadlovou skříň v levici a s nočním stolkem v kapsách svrchů opouští byt.)

Druhý obraz

Výčitky svědomí

Scéna představuje pustou čtvrt. Je noc.

Manžel: Rozhodil jsem několik kousků své ubohé ženy do příkopu u hradeb. Vypil jsem už moc alkoholu na kuráž. Tady je výcep, tam se napiju . . . pít, jen pít, pořád jen pít! (Vstoupí vrávoraje do hospody. O dvě minuty později vyjde a vrávorá ještě více.) Mé truchlivé dílo je skončeno. Odeberme se do svého nového bytu. Cítím, jak mi už výčitky svědomí zaplavují duši a zmrazují srdce. Je to celkem dosti přirozené. (Odchází a třímá stále v ruce balíček obsahující zrcadlovou skříň.)

Třetí obraz

Sladká družka

Scéna představuje nový byt.

Manžel (vstoupí): Tak to je nový byteček. Co nevidět se rozední a já začnu skládat nábytek. V tomhle balíku jsou kousky zrcadlové skříně. (Začne skládat kousky dohromady.) Ruka se mi chvěje, temní se mi zrak. Asi jsem moc pil . . . moc pil . . . moc pil. (Dále skládá.) Má práce se chýlí ke konci. Už jen tři kousky zasadit na místo. Pracuji zcela mechanicky . . . nic už nevidím . . . síla zvyku. Pil jsem . . . moc jsem pil . . . Tak! Poslední kousek. Zrcadlová skříň je sestavena!

Dokonalá žena: Ty musíš být ale zřízen, když mě pokládáš za zrcadlovou almaru!

Manžel (náhle vystřízlivěl): Nebesa! Má žena! Chápu vše! Po zločinu jsem pil na kuráž. A spletl jsem si balíčky! Rozhodil jsem kousky zrcadlové skříně a složil jsem dohromady svou ženu!

Dokonalá žena: Cože! Ty jsi rozhodil kousky zrcadlové skříně! Ach, já to říkala, že nejsi k ničemu! Ale to už musí být největší pitomec ze všech lidí a první ze všech opilců, aby rozházal po ulicích zrcadlovou skřín z dubu, imitaci z měkkého dřeva!

Manžel: Ale . . .

Dokonalá žena (ve výbuchu hněvu): Mlč! Kdybys nepil, tak se to nestalo a nezaměnil jsi balíčky!

O p o n a

Kleštětec z pralesa

První dějství

Návrat průzkumníka

Scéna představuje průzkumníkův byt.

Žena průzkumníka (sama): Očekávám návrat svého manžela. Vrací se dnes z průzkumných cest po pralesích. Ale už slyším dupat kroky . . . to je on!

Průzkumník (vstoupí a obejmě ženu): Dobrý den, ženo. Polévka je na stole? **Žena:** To je všechno, co mi dokážeš říci po tak dlouhé cestě panenskými pralesy?

Průzkumník: Ach, ty panenské pralesy! Nejsou už vůbec panenské! Kde jsou ty časy, kdy si průzkumník, když chtěl vniknout do panenského pralesa, musel natřít celé tělo vazelínou! Dnes je takový panenský prales úplně veřejný lesík! Všichni cestovatelé tam pronikají bez námahy, ale obezřelý průzkumník si navléká raději anglický nepromokavý plášť, než se tam odváží. Mimochodem, musím ti šetrně sdělit špatnou zprávu: jsem vykleštěn.

Žena průzkumníka: Vykoštěn?

Vykleštěný průzkumník: Ne, vykleštěn. Když jsem prozkoumával jeden z těch proklatých panenských pralesů, přihodilo se mi mrzuté dobrodružství. Jedné noci mě ve spánku přepadl houf opic a odvedly mě jako zajatce k svému kmeni. Mezi těmi opicemi se nalézal šimpanz, kterému se podařilo utéci z americké laboratoře na omlazování opičími žlázami podle Voronova. To odporné zvíře v té laboratoři s napodobivým pudem vlastním svému plemeni odkoukalo, jak provádějí chirurgové transplantace žláz. Opíčí kmen, který mě zajal, měl za krále velmi starého gorilího samce. Aby navrátil svému vladaři mládí, opičák uprchlý z laboratoře mi odňal pohlavní žlázy a voperoval je obratně gorilímu králi. Po této operaci mě opice propustily na svobodu.

Žena vykleštěného průzkumníka: Nebesa! Co to slyším? Ale ty . . . Ty už nemáš . . .

Vykleštěný průzkumník: Běda! . . .

Žena vykleštěného průzkumníka: To je strašlivé! A o to strašnější, že tvá mrzutá příhoda nám přiráží, mohu-li takový výraz ještě vůbec použít, dvířka k šťastné budoucnosti, připravuje nás o dědictví po tetě Viktorii!

Vykleštěný průzkumník: O dědictví po tetě Viktorii?

Žena vykleštěného průzkumníka: Ano . . . Zemřela za tvé nepřítomnosti a odkazuje nám veškeré své jmění . . .

Vykleštěný průzkumník: Ó! To je radost!

Žena vykleštěného průzkumníka (dokončuje): . . . s podmínkou, že budeme mít aspoň jedno dítě.

Vykleštěný průzkumník: Prokletí!

Žena vykleštěného průzkumníka: Jaký osud! A já tě čekala celá rozzechvělá touhou, abych vykonala poslední vůli tety Viktorie!

Vykleštěný průzkumník: Pozdě bycha honit! Je nutno jednat! Odjždím opět okamžitě! Zorganizuji tam dole expedici a probereme panenský prales všemi směry, abychom zajali krále opic!

Žena vykleštěného průzkumníka: Ale jak ho poznáš? Všechny opice jsou stejné . . .

Vykleštěný průzkumník: Ne, ten byl plešatý, úplně plešatý, poznal bych ho mezi tisícem opic! Sbohem a kéž je mi nebe příznivo, abych opět našel své žlázy! (Odchází v běhu)

Druhé dějství

O dva roky později

Stejná dekorace.

Žena vykleštěného průzkumníka: Už jsou tomu dva roky, co se můj manžel honí po pralesích za svými pohlavními žlázami! Nemám od něho už žádné zprávy. Dospívám k smutné jistotě, že zahynul na svých nebezpečných pátráních v panenském pralese. Nedoufajíc více, že ho kdy spatřím, a také abych nabyla dědictví po tetě Viktorii, jsme se vzdala Chlípnému Proutníkovi ze Saint-Germainské čtvrti, který mě vytrvale obléhal svými naléhavými dotěrnostmi. Abych měla dítě, které mi přinese dědictví, utlumila jsem v sobě hlas výčitek a přemohla jsem odpor, který chovám k cizoložnému objetí! Šťastný výsledek odměnil mou strastiplnou obět a v několika dnech budu matkou. Ale co to slyším? . . . Boty dupou po schodech . . . Nebesa! Můj manžel! Jsem ztracena!

Vykleštěný průzkumník (vstupuje): Vracím se s prázdnou! (Zpozoruje břicho své ženy) Hrom a peklo! Co to vidím? Ach, bídnice!

Žena vykleštěného průzkumníka: Slitování! Myslela jsem, že jsi mrtev! A kvůli dědictví po tetě Viktorii . . .

Vykleštěný průzkumník: Sis dala udělat dítě? Zatímco já jsem marně probíhal panenským pralesem, abych našel své pohlavní žlázy, paničce bylo pohodlnější . . .

Žena vykleštěného průzkumníka: Ó, přísahám ti, že jsem se nevzdala z lásky! Ten, jenž posloužil, aniž to tužil, mým skrytým záměrům, není ani mladý ani krásný!

Vykleštěný průzkumník: Co na tom! Dítě, které se narodí, bude plodem cizoložství!

Žena vykleštěného průzkumníka: . . . Ale . . . dědictví . . .

Vykleštěný průzkumník: Nestojím o ně za tu cenu! Nestojím o peníze pokálené zneuctěním! Prohlásím pravdu! Ale nejdříve planu pomstou ztrestat vašeho spoluvníka! Jeho jméno? Povolání? Bydliště? Státní příslušnost?

Žena vykleštěného průzkumníka: Ale . . . já . . . nemohu . . . já

Vykleštěný průzkumník (nelítostným hlasem): Jméno? Povolání? Bydliště?

Žena vykleštěného průzkumníka: Je to . . . Chlípny Proutník ze Saint-Germainské čtvrti. (Dává mu adresu)

Vykleštěný průzkumník (se vrhá ven): Sbohem, paní! Jdu pomstít svou čest!

Třetí dějství

Čest je zachráněna

Scéna představuje salón Chlípneho Proutníka ze Saint-Germainské čtvrti.

Chlípny Proutník: Co je to za rámus u mého vznešeného příbytku?

Zděšený sluha (vstupuje): Pane . . . Je to průzkumník . . . který . . .

Chlípny Proutník: Manžel!

Vykleštěný průzkumník (vstupuje jako vichřice): Pane, rád bych si s vámi promluvil pár slov mezi čtyřma očima!

Chlípny Proutník (k sluhovi): Nechte nás o samotě, Lafleure!

Vykleštěný průzkumník: Tušíte příčinu mé návštěvy?

Chlípny Proutník: Pane, jsem šlechtic, a jsem vám k službám.

Vykleštěný průzkumník: Zabiju vás!

Chlípny Proutník: To je vaše právo. Začněte tedy.

Vykleštěný průzkumník: Ano, ale nejdříve vám chci odhalit něco, po čem vám spadne hřebínek! Má žena se vám vzdala z čistě sobeckého zájmu. (Vypravuje Chlípnému Proutníkovi své dobrodružství u opice a historii dědictví tety Viktorie) Teď znáte tajemství chování mé ženy. Neučinila to z jisté ani pro váš vzhled ani pro vaše mládí, neboť čím více se na vás dívám, tím více se ptám, jak jste mi mohl nasadit parohy, vy ubohý svrasklý Adonise!

Chlípny Proutník: Ach! Promiňte, pane! Nechme toho! Nedovolím vám, abyste pochyboval o mé mužnosti. Však mě stála dost peněz, abych na ni mohl být hrdý!

Vykleštěný průzkumník: Co tím chcete říci?

Chlípny Proutník: Chci říci, že jsem zaplatil velmi draho za operaci právě opačnou, než které vás podrobily opice.

Vykleštěný průzkumník: Jakže? Transplantovali vám žlázy z gorily?

Chlípny Proutník: Ano, a vycpaná opice, kterou můžete spatřit tamhle na

podstavci, když se otočíte, je ono zvíře, které seslala sama prozřetelnost a jemůž vděčím za omlazení své mužnosti.

Vykleštěný průzkumník (se otočí a spatří vycpanou gorilu): Nebesa! Ale já se nemýlím! . . . To je jistě on! Poznávám ho podle jeho dokonalé plešatosti! To je Král opic! To je lupič mých žláz!

Chlípny Proutník (zmaten): Je to možné?

Vykleštěný průzkumník: Ano, je to on! Není o tom pochyb! . . . Ó, ale pak . . . když máte jeho žlázy . . . totiž moje žlázy . . . To znamená, že nemám parohy . . . a dítě je tedy moje! . . . Ano, moje! . . .

Chlípny Proutník (užaslý): Zřejmě . . . snad . . .

Vykleštěný průzkumník: Tady není žádné „snad“! Cizoložství neexistuje! Čest je zachráněna! A já se budu moci ujmout bez uzardění dědictví po tetě Viktorii! . . . Ale . . . abych nezapomněl . . . Musíte mi vrátit mé žlázy, pane! (Křičí stále silněji) Chci své pohlavní žlázy! Slyšíte! Vraťte mi mé žlázy! Nevyjdu odtud, dokud nedostanu zpět své žlázy!

Chlípny Proutník (důstojně): Zbytečně křičíte, pane. Jsem čestný muž. Do týdne je dostanete zpět!

O p o n a

Fregolitto

První dějství

Královna se baví

Scéna představuje vnitřek Nesleské věže v roce 1314.

Královský superintendant nad orgiemi (ke kapitánovi halapartníků): Od chvíle, co jsem představil Markétě Burgundské potulného herce Fregolitta a jeho snoubenku tanečnici Vesuvii, je královna jako vyměněná. Ona, obvykle tak chmurná, se teď může rozsypat bujným veselím. Noc co noc chodí do Nesleské věže, nejdříve přihlíží půvabným tancům sličné Vesuvie a pak tráví dlouhé hodiny uzavřena s Fregolittem. Víte zajisté, že Fregolittův hlavní talent spočívá v tom, že se umí rychle proměňovat díky přestrojení a hrát frašku nebo drama, jehož všechny postavy předvádí sám.

Kapitán halapartníků: To vím.

Královský superintendant nad orgiemi: A právě toho zvláštního nadání královna využívá, aby si vytvořila iluzi, že přijímá ve svém loži všechna velká jména historie, mrtvá nebo živá. Každé noci si Fregolitto nasadí masku, jakou královna žádá, a . . . Ale tiše! Už je tady se svou sestrou Blankou Burgundskou, družkou svých orgií.

Markéta Burgundská: Běžte mi pro Fregolitta, honem, pánové!

Superintendent a kapitán odejdou.

Blanka: V koho budeš chtít, aby se ti proměnil dnes v noci?

Markéta Burgundská: V nikoho. Už mám dost té milostné komedie. Vychutnala jsem střídavě v náručí toho herce-přestrojovatele polibky galského hrdiny Vercingetoriga, objetí Chilperika, Klevisse i prudký útok Karla Lyseho. Poznala jsem krátké objetí Pipina Krátkého a hrdina Roland se potěšil s mým tělem. Musím přiznat, že Fregolitto ztělesňoval ty četné role jako svědomitý umělec, obměňoval svou hru a přetavoval se dokonale v postavu, kterou představoval. Tak třeba v roli Dagoberta se objevil v mém loži se spodky naruby a v postavě Klotara III. chrápal celou noc a odmítl sebekratší objetí pod záminkou, že tento monarcha byl „král budižkničemu“. Ale ta hra, která mě ještě včera bavila, mě dnes už nebaví. Chci něco nového. Tady je. Opusť nás.

Blanka odejde.

Fregolitto: Poslala jste pro mne, madame? Mám se dnes představit ve vašem loži s rysy Karla Velikého nebo Klodiona Šťrapatého?

Markéta: Nikoli, Fregolitto. Už dosti proměň. Unavuje mě spát se slavnými muži. Abych zpestřila paletu svých rozkoší, toužím dnes v noci spát v náručí obyčejného pořízka . . . (upře na Fregolitta ohnivý pohled) . . . jako jsi ty, Fregolitto!

Fregolitto (vyskočí): Jakže, madame, vy toužíte . . .

Markéta (nyvě): Ano, toužím po tobě . . .

Fregolitto: Ale, madame, to je nemožné! Jsem zasnouben s cudnou Vesuvií. Nechci jí být nevěrný!

Markéta: Zbláznil ses? Což jsi nesdílel již několikrát mé lože v podobě slavných osobností?

Fregolitto: Hrál jsem roli na objednávku, byla to ryze řemeslná záležitost. Ale sdílet vaše lože v mé vlastní podobě? Ne, nikdy! To by znamenalo zradit mou Vesuvii!

Markéta: Proklatě! Ty mi vzdoruješ? Já ti ukážu, zač je toho loket, dávat přednost lásce tanečnice před objetím královny! (Zvoní)

Objeví se kapitán halapartníků.

Kapitáne, shromáždíte sedmdesát halapartníků z Nesleské věže před světničku Vesuvie. Chci a nařizuji, aby vašich sedmdesát halapartníků vniklo jeden po druhém do komůrky tanečnice a provedli tam dílo zneuctění! Domluvila jsem! Jděte!

Kapitán odejde.

Fregolitto: Ó, to neuděláte! To je nemožné! . . .

Markéta: Ticho! A abych měla jistotu, že má pomsta byla správně provedena, zúčastním se té galantní podívané tajným kukátkem, proraženým ve zdi!

Fregolitto: Slitování . . . Vyhovím vám . . .

Markéta Burgundská: Příliš pozdě! Markétin polibek nesmí nikdo odmítnout! Odejďte!

Druhé dějství

Strašlivá pomsta

Scéna představuje komůrku Vesuvie.

Tanečnice Vesuvia: Je to děsivý přízrak? Běda, nikoli, je to hrůzná skutečnost! Už přes čtyři hodiny se střídají chlípní halapartníci bez přerušení v mé komůrce a nutí mě jeden za druhým podstupovat nejhlubší ponížení! Není už naděje! Mé zneuctění je dovršeno!

Hlas Markéty (za zdí): Ano, dovršeno, správně jsi to řekla! Mých sedmdesát halapartníků završilo své dílo! Teď si běž za svým snoubencem, cudná Vesuvie. Mohu opustit svou neviditelnou pozorovatelnu.

Tanečnice Vesuvia: Ó, hanebnice! Byla to Markéta Burgundská, žárlící na mého snoubence. Sedmdesátý halapartník, když byl dovršil své odporné poslání, se chystá opustit mou komůrku. (Vzlyká) Ó, nešťastná Vesuvie! Už nejsi více hodna Fregolittovy lásky!

Sedmdesátý halapartník: Nevzlykej, Vesuvie, jsi stále hodna svého snoubence!

Tanečnice Vesuvia: Ó, ten hlas! Ale neklamou mě smysly? To je . . .

Fregolitto (strhává falešný plnovous, paruku a svou halapartnickou čapku): Ano, jsem to já, tvůj Fregolitto!

Tanečnice Vesuvia: Co to má znamenat? Nechápu . . .

Fregolitto: Pochopíš, Vesuvia mia! Když jsem zvěděl, jak strašlivá muka ti zchystala Markéta, vpadl jsem do předsíně, kde se shromáždilo sedmdesát halapartníků připravených vniknout postupně do tvé komůrky. Vrhli jsem na zem balónek ukradený v tajné královnině laboratoři a z rozbitého balónku se vyvalily po předsíni výpary silného narkotika. Díky antisoporofiku, který jsem neopomenul spolknout, jsem zůstal jediný vzhůru uprostřed usnuvších halapartníků. Tehdy, neztrácejte ani vteřiny, abych oklamal Markétu, která číhala v skrytu, jsem se jal provádět svůj zoufalý plán. Přinesl jsem si svůj koš falešných vousů a paruk všeho druhu. S rychlostí v přestrojování, která mi vynesla přízvisko „Muž tisíce tváří“, jsem na sebe navlékl uniformu jednoho spícího halapartníka a tak se mi podařilo měněním paruky a vousu při každém novém halapartnickém převtělení sehrát zcela samotnému bez umdlení – ale za cenu jakého nadlidského úsilí – těch sedmdesát rolí až do konce! Konečně opustila Markéta Burgundská svou pozorovatelnu, netušíc v nejmenším podvod. Jsme zachráněni! Půlnoc bije na zvonici Nesleské věže, pojď, má Vesuvie! Prchnem z této prokleté věže! Pojď!

Scéna představuje pokoj v zájezdním hostinci o hodinu později. Fregolitto a Vesuvia se ukládají do postele.

Fregolitto: Podařilo se nám utéci z Nesleské věže a nebyli jsme zabiti. Konečně jsme v bezpečí v tomto hostinském pokoji. Jaký úmorný večer! Klesám spánkem! Dobrou noc, má Vesuvie! (Otočí se a okamžitě usne)

Tanečnice Vesuvia (zklamaným hlasem): Ó, ten nevděčník, usne a ani nedokáže své Vesuvii svou lásku!

O p o n a

Dítě století aneb Skandální rodina

Je večer o Novém roce. Rodiče malého Otouška a Marcelka pozvali jako každý rok strýce Césara, tetu Uršulu a bratrance Gastona. Celá rodina je už shromážděna u stolu, jen Otoušek a Marcelek se neukazují.

Matka: Vsadím se, že si ještě hrají se svou Dokonalou tiskárnou pro děti. Po celý den se od ní neodtrhli.

Otec: Dětem se mají dávat praktické a užitečné dárky, na nichž se poučí. Proto jsem Otouškovi a Marcelkovi daroval jako hlavní dárek příruční tiskárnu. Je tam všechno, písmo všeho druhu, barva, papír. Kompletní vybavení. (Triumfálně) Já věděl, že je to zaujme. Nic tak děti nebaví, jako vědecká hračka! Aspoň od nich máme pokoj.

Otoušek a Marcelek (přiběhnou v té chvíli, mávají potištěnými papíry a napodobují kameloty. Obíhají jídelnu a vykřikují): Dítě století! Čtete večerník Dítě století! Právě vyšlo: Zvláštní vydání! Senzační odhalení!

Otec: Co to vykřikujete?

Otoušek a Marcelek: Vyvoláváme noviny, které jsme vytiskli ve své nové tiskárně.

A oba malí kameloti podávají každému z členů rodiny jedno číslo. Potěšený otec začne číst nahlas.

Otec (čte z novin): Už je toho dost! I dětská trpělivost má své meze! Už dva roky nevěříme na Ježíška! K čemu ta směšná komedie, nehodná dítěte věku vědy a pokroku. Ještě jednou: Už je toho dost!! Oto a Marcel. Rodiče na sebe pohlédnou zděšeně.

Strýc César (vyletí náhle prudce a mává číslem Dítěte století): To je hanebnost! To je hanebnost! (Čte) ZE SOUDNÍ SÍNĚ. Podařený pán. Strýc César prošel trestním řízením před dvaceti léty, poněvadž se dopustil přestupků proti mravopoctnosti. Tatínek to onehdy tvrdil mamince. Bylo by dobře, kdyby ten nechutný nemrava zanechal příště svých mravokárných lekcí!

Teta Uršula (vyletí téměř současně): Hrůza! Hrůza! Vrchol hanebnosti! Já vás vydědím. (Čte) NEKROLOG. Tatínek řek, že v den pohřbu tety Uršuly zakřepčí na její počest divoký tanec! Zděšený otec neví, co odpovědět.

Matka (s hrozným výkřikem, křičí a hrozí otci pěstí): Bídáku? Hanebníku!!! (Čte) Skandál na obzoru. Služka bude matkou. Kdo je svůdcem? Tatínek nebo příručí odnaproti? Naše pátrání . . .

Strašlivý hluk. Strýc César, teta Uršula a matka se překřikují. Otec se marně pokouší pronést uklidňující slova, ale náhle sám vypukne v děsivé vzteklé řvaní.

Otec (čte): Matčin pád. Po tatínkově odchodu. Návštěvy bratrance Gastona. Matka líbá a objímá bratrance Gastona na chodbě. – Zajímavá odhalení.

V té chvíli pokládá provinilá matka za vhodné omdlít. Bratranec Gaston se dává na útěk a strhne ubrus i s příbory. Otec, strýc César i teta Uršula dále řvou. Vstoupí služka, poděšena.

Služka: Milostpaní! Milostpane! Před domem je srocení lidí. Celá čtvrť si rve z ruky listy potištěného papíru, které Otoušek a Marcelek vyhazují z okna salónu!

O p o n a

DIVADLO POEZIE
LABYRINT
FOTO M. WAGNER

Hermann
Kesten

PAK SE
OŽENIL S JEDNA-
TŘICETILETOU
ŽENOU

Byl chladný večer a vál mírný větřík – pohyboval listím, trávou i mraky. Nad stromy visel měsíc. Všude byl klid, na cestách i v lesích, také v údolích, v malém městě. Oba muži pozorovali s pahorku nádraží, lesknoucí se pásy kolejí a za nimi řeku.

Pak pokračovali v chůzi, vstoupili do lesa, již se stmívalo. Mlčeli. Byli to spolužáci, oběma nyní sedmatřicet let, ženatí, otcové rodin, obchodníci v dobých finančních poměrech, oba také měli exportní firmu ve stejném oboru, jeden žil v Berlíně, druhý zůstal v městečku jejich mládí.

Cestou z Berlína do Mnichova se Fritz Stab zastavil na tři dny u kamaráda Waltra Zerzingera a bydlel u něho.

Zerzinger se rozhovořil. Byl hubený, měl na sobě pěkný oblek a nosil hedvábné prádlo. Byl plavovlasý s pěkným hlasem. Na universitě měl poměr s jednou číšnicí, chtěli se vzít, ale dívka náhle zemřela na otravu masem. Pak studium přerušil a převzal obchod svého otce. Za rok se oženil se sedmáctiletou dcerou místního lékárníka. Byla to rovněž blondýnka, dostala 30 000 marek věna a milostná epizoda mladého Zerzingeru ji nesmírně upoutala. Seznámila se s ním na plese a hned se s ním zasnoubila, půl hodiny poté, co jí o smrti číšnice vyprávěl. Číšnice měla stejné jméno jako ona: Anna. Paní Anna Zerzingerová měla dvě děti, dvě děvčátka.

„Anna mě hrozně miluje,“ vykládal Zerzinger svému příteli. Stab znechuceně poslouchal, k čertu, myslel si, jako by nemohl vyprávět o něčem jiném, než pořád o Anně, rozčílovalo ho to, ale usmál se a řekl: „Tak jsi tedy šťastný?“

„Oba jsme šťastni,“ řekl Zerzinger. „Život je nudný, mám bolesti v žaludku, obchody by taky mohly jít lépe, a znáš to: život na malém městě; copak ty, v Berlíně, ty si žiješ, vidíš, jak se svět rozmáhá, ale my tady na venkově, my tady žijeme jako ve středověku, i když tady taky jezdí auta a obchody na náměstí mají neóny. Ale člověk nesmí od života mnoho čekat, mám dvě děti, starosti s nimi velké nejsou, večer chodíme na procházky na kopec nebo k řece, svítí nám k tomu hvězdičky, jdu vedle manželky, potkáváme

známé, všude je klid, odněkud zní foukací harmonika, člověk žije, je snesitelně spokojený, Anna mě miluje."

"Už se musíme obrátit," řekl Stab, "je čas."

Mlčky se otočili. Zerzingera bych vlastně měl politovat, říkal si Stab. Trápí ho žaludek. To se už pozná podle Anniny kuchyně, vaří jako pro nemocné. A všude v domě klid, ve městě čistý, zdravý vzduch . . . Člověk by se neměl vracet do míst, kde prožil mládí, zbytečně to zneklidňuje. Teď je sedm hodin, v osm odjíždí vlak. Anna bude jistě přesná. Anna – moje Anna!

"Jdu ještě do kanceláře, podívám se na večerní poštu," řekl Zerzinger. "Půjdeš se mnou?"

"Díky. Jsi nějaký pilný," řekl Stab, "ale raději se ještě trochu projdu po městě. To víš, vzpomínky . . ."

Blížili se k prvním domům městečka. Zerzinger se ještě otočil a zvolal: "Tak nezapomeň. Večeříme v osm!"

Stab za ním pohlédl. Tak žaludek, říkal si, sedmatřicet let a žaludek. A je šťastný. Anna ho miluje, povídal Zerzinger. Anna miluje mě, mě, řekl si Fritz Stab. Šel na nádraží, posadil se do prázdné čekárny, krátce před osmou koupil dvě rychlíkové jízdenky do Mnichova, nastoupil do vlaku, dvě minuty před odjezdem vstoupila do jiného kupé Anna, měla v ruce kufřík.

V Mnichově si koupili lůžko ve spacím voze do Paříže. V Paříži šli do malého penzionu a pronajali si dva pokojíky. Ještě ve vlaku, když projížděli Německem, napsal Stab své ženě, něžné Berlínáčce, že už dál nemůže, že prchá pryč, brzy mu bude čtyřicet a život mu utíká, budou se muset rozvést. Stab měl doma dvě děti, dětí je mu líto, ale co má dělat, život je jen jeden, kdyby pokračoval dál, zblázní se v jedovatém lůně rodiny, v bahně živnostnické, tato banální patetická slova Stab skutečně do dopisu napsal, jinak jich ovšem nepoužíval. Dále psal o penězích, na ty že rovněž pamatuje, dává jich jí dost, ať se žena obrátí na justičního radu Webera, je to dobrý advokát.

A teď tedy seděla Anna Zerzingerová a on v penzionu v pokoji, oknem viděli do úzké uličky, z dálky bylo slyšet houkání aut, bylo krátce před jedenáctou večer, oba byli unaveni, předtím jedli v malém restaurantu. Co se asi tak dělá v Paříži v penzionu s přítelovou ženou, kterou člověk – aby to čert vzal! – unesl?

Co si s ní počnu? zoufal si Stab. Proč mi říká Fritz? Jak se vlastně jmenuje? Obyčejné jméno: Anna! Obyčejná žena: Anna! Stvořa: Anna!

Co jsem od ní chtěl? Co jsem chtěl od sebe? Cestoval jsem do Mnichova, za týden jsem se chtěl vrátit zpátky do Berlína – proč jsem tedy v Paříži? Jako v nějakém strašidelném snu! Celé tohle dobrodružství je strašidelný sen! Co jsem to chtěl? Co si mám počít s touto ženou? Šli spát.

Po týdnu se rozešli. Lékárníkova dcera Anna odjela zpět ke svému muži, který ji ale nechťel, vystrkoval ji pryč, tahal ji za vlasy, Anna křičela a plakala, jektala, že miluje jen jeho, Waltra, ten druhý že ji unesl, svedl, zhypnotizoval, přidaly se děti, děvčátka, šest a sedm let, děti plakaly, Anna plakala, Waltr Zerzinger plakal, usmířili se, Zerzinger zdvojnásobil svou pili, v následujících

třech letech zdvojnásobil obrat, založil v Berlíně filiálku, vstoupil do obchodních styků s bývalými partnery svého bývalého přítele Staba, přestěhoval se s rodinou do Berlína, přibral na váze, Anna ho milovala, Zerzinger byl šťastný. Koupili si auto, zajistili si předplatné do divadla, za přátele a známé si vybírali jenom starší lidi.

Stab zatím žil v Paříži jako šílenec. Pobíhal po městě, spal s ženami, které oslovoval na ulici, navštěvoval krčmy, kde cizinci hledali noční pařížský život, hospody, kam chodili kočí a šoféři, seděl tam a pil a pil a hledal a byl jako omámený, v noci nespál, nemohl usnout, přecházel po pokoji v noční košili a v slzách. Jeho žena navštívila justičního radu Webera, rozvod je přede dveřmi. Stabův advokát píše uklidňující zprávy.

Já jsem klidný, mumlá si Stab, k čertu, jsem přece klidný. Ale co mám dělat? Co se dá dělat? Život? Co to je? Co pohledávám v Paříži? Jaký byl motiv mého útěku s Annou?

Stab to už nevěděl. Motiv se ztratil.

Stab zůstal v Paříži. Vzdal se obchodování, prodal svůj berlínský dům, manželství bylo rozvedeno. Stab dal bývalé ženě pěkné odstupné. Žena se za dva roky zabila při neštěstí v horách. Stab si dal převést jmění do Paříže. Dal své děti do penzionátu. Obě zanedlouho zahynuly při požáru.

Stab žil v Paříži, bydlel v hotelu, spal, jedl, vydával peníze, jednoho dne zjistil, že mu zbývá už jenom několik málo tisíc marek.

Mezitím se zamiloval do jisté jednatřicetileté ženy. Pocházela z Tours, byla předtím přítelkyní jednoho mladého bankéře. Bankéř se oženil a na rozloučenou jí zařídil kloboučnictví. Byla to příčinlivá osůbka, hezká, jinak temperamentní, jmenovala se Germaine Becqueová. Stab se s ní oženil, měli spolu dvě děti. Stab dal zbytek svých úspor do obchodu, který vzkvétal jenom skromně. Stárnul, což pozoroval na stále vyšším čísle při narozeninách, byl stále zahloubanější, lenivěl.

Často ho bylo odpoledne vidět, jak sedí v bufetech, před sebou sklenici piva, v obličeji napjatý výraz. Zřejmě přemýšlel. A tak sedával, v teplejším období roku u stolečku venku na chodníku, v zimě uvnitř, a dumal a dumal.

Hledal důvod ke změně místa, ke změně života. Snad by jeho žena i jeho děti žily dodnes, kdyby ho ta ženština (jak se vlastně jmenovala?) nebyla svedla. Ale teď měl zase ženu, a zase dvě děti. Předtím žil v Berlíně, teď žil v Paříži. To přece byl rozdíl . . . Byl v tom opravdu rozdíl?

A samozřejmě: v Berlíně byl exportérem, tady měl salón s klobouky. Ale vlastně prodávat jako prodávat. Prodává se a zisk člověka těší. Je přece lhostejné, o jaké zboží jde. Ale byl starší. Ovšem – což v Berlíně lidé nestárnou?

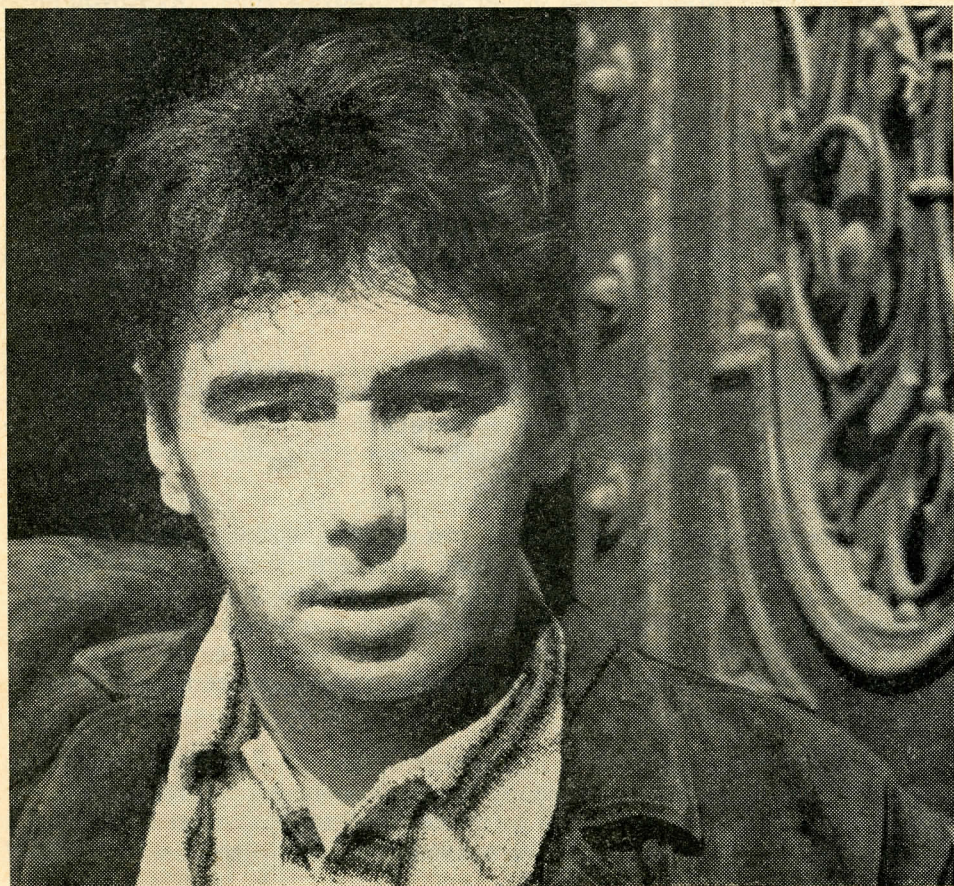
Proč se tedy, takový zkušený a usedlý obchodník, vrhl náhle do toho dobrodružství? Nevěděl. Motiv? Existuje pro rozumného člověka vůbec nějaký motiv pro nerozumné jednání?

Když zemřel, zdálo se jeho přátelům, že v mrtvé tváři spatřují tázavý výraz.

(Přel. Jiří Janovský)

Historie
psaná
písníčkou

JOSEF
ZÍMA

Když jsme před dvěma roky zahajovali v Repertoáru malé scény rubriku nazvanou Historie psaná písničkou, chtěli jsme v ní čtenářům představit ty nejdůležitější průkopníky zpívané české pop music, ukázat, v čem spočíval právě jejich přínos pro další vývoj, a zároveň – díky monologům – navodit alespoň zčásti atmosféru doby. Ta je totiž vždy pro pochopení celého kontextu velmi důležitá a mnohdy poskytne daleko výstižnější vysvětlení dobových jevů než celý vodopád vysvětlujících slov. Jestliže dnešním článkem tuto rubriku končíme, činíme tak s pocitem, že se nám podařilo zachytit všechny nejdůležitější osobnosti celého toho vývoje; Tino Muffa, Matušku či Chladila začátku třicátých let, jehož všestranný repertoár sahal od operety přes lidovku a Hašlerovy písně až k Vackově Cikánci, které se prodalo na deskách obdivuhodných sto tisíc kusů; R. A. Dvorského, všestranně aktivního muzikanta, bez jehož nadšení pro věc by pravděpodobně naše pop music nebyla dnes tam, kde je; revolucionářku Inku Zemánkovou, jejíž role dosud stále nebyla doceněna, jakož i celou řadu dalších interpretů, z nichž každý měl co říci v historii české pop music. Bohužel, na některé další se již nedostalo: tak jsme museli v našem seriálu oželeť Jožku Srbovou, Alici Farkašovou nebo Jiřího Vašíčka – vždy jen proto, že se nám nepodařilo se s nimi setkat, pohovořit si a zkonfrontovat si naše názory.

I tak si však myslíme, že seriál – byť i neúplný – je opět jedním malým kaménkem v mozaice, z níž bude jednou sestavena obsáhlá a vyčerpávající historie jazzové a moderní taneční hudby v Československu. A pokud by se někdo podivil, že se v seriálu nesetkal se jmény Milana Chladila, Yvetty Simonové, Jiřího Suchého a dalších – pak je to pouze proto, že tito zpěváci již tvoří další kapitolu, která by si zasloužila samostatného zpracování a do značné míry se jej již dočkala v knížce Jiřího Černého Zpěváci bez konzervatoře.

V poslední části seriálu si připomeneme zpěváka Josefa Zímu. Má mnohé společné s tím, jímž jsme kdysi začínali – s Tino Muffem: je také divadelníkem a také má mimořádně široký záběr repertoáru. Josef Zíma zpívá právě tak šansony jako běžné taneční písničky, swing i lidovku, melodie z filmů či muzikálů.

Jako většina jeho předchůdců začínal i on ve studentském orchestru, v němž hrál na klavír a trochu zpíval. V sedmnácti letech nastoupil na Akademii músicových umění a po čtyřletém studiu absolvoval v roce 1953 divadelní fakultu. V té době již účinkoval jako zpěvák v nově založeném Státním orchestru Jaroslava Ježka, který však stihl neslavný konec: ovšem Josef Zíma již tehdy uvažoval o tom, že opustí divadlo a bude se věnovat výhradně hudbě.

Osud však rozhodl jinak a tak Josef přijal své první divadelní angažmá v benešovském divadle, kde se zamiloval do role loupežníka v Čapkově stejnojmenné hře – ale ani velká láska ho nezachránila od nástupu do vojenské aktivní služby, kterou absolvoval – ne tak nejhůře – ve Vojenském uměleckém souboru v Praze.

„Moje kariéra vlastně začala v televizi,“ vzpomíná na své pěvecké začátky Josef Zíma. „Jaroslav Dietl a Zdeněk Podskalský mne nechali konferovat artistickou půlhodinku a později došlo i na to zpívání. Jedním z mých prvních úspěchů byla skladba Vzpomínka na Milano, kterou jsem převzal od R. A. Dvorského. Do civilu jsem se vrátil v roce 1957 a na doporučení pana Horníčka, který se o mně zmínil Janu Werichovi, jsem nastoupil v pražském divadle ABC. Nejprve jsem účinkoval jako host v Husarech a později již jako stálý člen souboru v mnoha dalších hrách. Jen namátkou si vzpomínám na Milence z kiosku, Těžkou Barboru, Šeherezádu, Expresso Bongo, Zkrocení zlé ženy a další díla. Zpočátku jsem zpíval nejraději montandovské písničky a skladby typu Pyšný tulipán nebo Dva modré balónky, prostě vše, co mělo blízko k šansonu. Pak jsem se však zase – snad v souhlase se změnou vkusu, která právě probíhala – přiklonil spíše ke swingu, s nímž jsem jako student začínal. Vzpomínám také na začátky Reduty v sedmapadesátém roce – chodil jsem tam poslouchat Suchého texty a čas od času jsem si tam i zazpíval. A poněvadž mne mrzelo, že takové nápady neproniknou ven, nazpíval jsem Suchého skladbu Blues pro tebe na desky. Já sám si vybírám takové písně, které mě zajímají a nejsem proto vyhraněným šansonovým, swingovým nebo jiným zpěvákem. Občas si píši vlastní texty nebo dokonce i celé písničky.“

Pokud se týká onoho Suchého Blues, byla to skladba, která Zímu doslova „udělala“. Patřila mezi nejprodávanější desky na přelomu let 1958–59 a jestliže ji nazpíval na desky právě on, přispěla k tomu i trochu zvláštní situace, která tehdy v naší pop music panovala a kdy rytmický, ale nicméně stále civilní projev Pepíčka Zímy vyhovoval lépe všem těm, kteří z nedostatku přehledu o situaci považovali Jiřího Suchého za typického představitele éry nezávadčího rock'n'rolu.

Zároveň s vystupováním v divadle účinkoval Josef Zíma ve skupině pianisty Jiřího Maláska, s nímž obsolvoval úspěšná představení i v mnoha sousedních zemích. V roce 1959 zastupoval Československo dokonce na Světovém festivalu mládeže ve Vídni, kde s dxielandovým souborem zpíval německy soudobé české šlágry jako Oliver Twist, Sentimentální a jiné. Automobilová nehoda v roce 1960 vyřadila pak Josefa Zíma na dva roky z veřejného života. A právě v tomto období přišla k nám vlna skutečného beatu s novými hlasy, hudebním stylem i novými autory. Ale než se definitivně prosadila, dočkal se ještě Josef Zíma velkých úspěchů: v roce 1963 byl v anketě o Zlatého slavíka čtvrtým, o rok později dokonce třetím nejlepším mužem. A to už něco znamená. Teprve pak se postupně začala objevovat s novým směrem i nová jména a nastal pozvolný ústup, který ještě urychlily povinnosti v divadle; to se tehdy stalo pro Josefa Zímu definitivně hlavním působištěm.

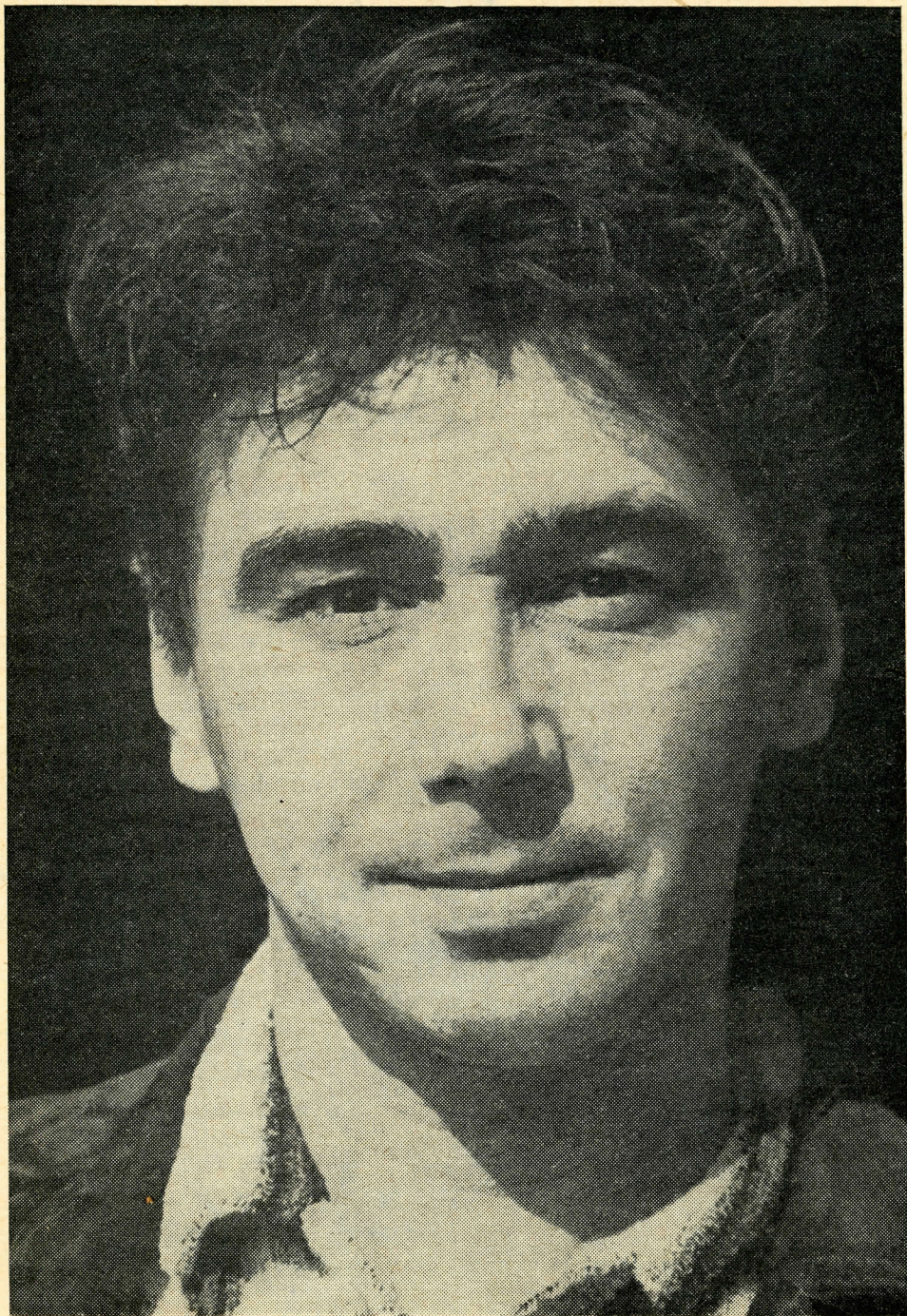
„I když nechci zpívání omezovat, musím si vybudovat především postavení herce, neboť tuto profesi jsem vystudoval. Pod vedením ředitele Ornesta jsem dostal příležitosti, po kterých jsem dříve jen toužil. Nejsem však činný jen v hudebních kusech – účinkoval jsem již také v čistě dramatických záležitostech. Ale já si pro rovnováhu rád zahraji jak v činohře klasické či mo-

derní, tak i ve hře se zpěvy i tanci. Rozhodně nebylo lehké vysloužit si pozornost diváků natolik, aby mně začali považovat spíše za herce než za zpěváka.“

Josef Zíma je typickým příkladem všestranného zpěváka. Zaspívá stejně dobře – nebo, jste-li stylově velmi nároční, stejně špatně – takřka jakýkoliv žánr. Je představitelem bezproblémového a spíše optimisticky laděného projevu, který předkládá posluchačům se vkusem a s úrovní, od níž se nikdy neodchýlí. Tedy typem, který přesně odpovídá duchu a atmosféře přelomu let padesátých a šedesátých. Mnoha posluchačům bude tato jeho všestrannost vyhovovat, jiným bude na překážku, aby si vybudovali k Josefovi Zímovi bližší vztah, protože snesou od zpěváka třeba neznělý hlas a technicky méně vybroušený projev, ale důsledně vyžadují osobitý přístup k interpretaci celého repertoáru. A v tomto směru jsou ovšem u Josefa Zímy na nesprávné adrese.

Zíma, i když je tedy především herec, zpívá stále dál. Jezdí často na zájezdy po republice a ve svých sedmatřiceti letech má dostatek vděčných posluchačů, patřících do výše zmíněné první skupiny. „Na turné jezdím se skupinou pianisty Jiřího Sládka: konferuje Jiří Štuchal a účinkují ještě další umělci. Lidovky, kterých jsem v poslední době nazpíval hodně na desky, přenechávám Standovi Procházkovi, i když tento žánr nikterak nepodceňuji: musí se totiž – má-li mít i dnes své oprávnění – zpívat s malým nadhledem a vkusem. Texty i přes určitou naivitu mají svoji roztomilost a musí se předkládat spíše s laskavým úsměvem, aby bylo jasné, že vše není myšleno tak zcela doopravdy. Melodie bývají zdařilejší a dodnes obdivuji invenci starých skladatelů jadrných písniček. Já osobně si mezi současnými skladbami pečlivě vybírám i v lidovém žánru. Ale zdá se, že i v pop music se zablýsklo na lepší časy, melodické záležitosti zase získávají příznivce, a tak si myslím, že bych se měl vrátit zase k tomu, co mi bylo vždy nejbližší – moderní šanson a swing. Není vyloučeno, že brzy připravím LP desku, která by zčásti připomněla mé největší úspěchy a zčásti obsahovala nejnovější produkci.“

STANISLAV TITZL – KAREL SRP

ZELENÝ PLÁNĚ

AMERICKÁ LIDOVÁ / ČESKÝ TEXT: IVO FISCHER

ZPÍVÁ JOSEF ZÍMA

FOTO PAVEL VÁCHA

© STÁTNÍ HUDEBNÍ VYDAVATELSTVÍ – PRAHA 1965

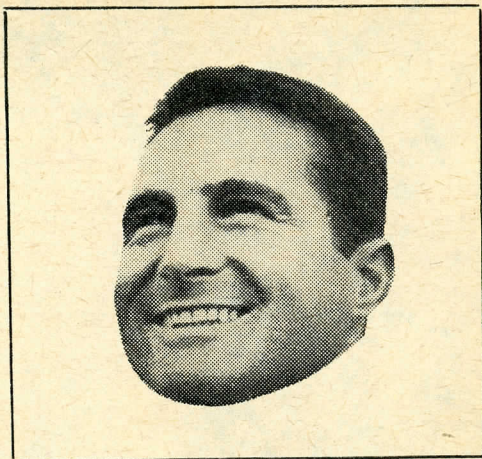
Tempo di Slow-rock

Tam, kde zem duní kopyty stád, tam - plno vůní, co dejchám je tak rád,
čpí tam pot koní a voní - ty-mi-án, kouř obzor cloní, jak dolinou je hnán,
rád - žiju na ní, tý plá - ni ze-le - ný. Tam, kde mlejná spilou
proud řeky hnal, já měl svou milou a moc jsem o ni stál, až - přišlo psaní, ať
na ni - ne-če-kám, prý k čemu lhaní, a tak jsem zůstal sám. Sám znenadá-ní vtý
pláni ze-le - ný. Dál čistím chlívalovím vo - ře - ší,
jenom jako dřív mě žití netě-ší. Když hlídám stáj a slyším ví - tr dout.
prosím, ať ji po-ví, že mám v srdci troud. Kdo ví, - až se do-ví z větrnejch stran
dál, - že jen pro ni vo-ní ty-mi-án, vlak, hned ten ranní, ji
u nás vy-lo-ží a o - na kspaní se šťastna u - lo-ží
sem - do mejk dlaní vtý plá - ni ze-le - ný.

FREDDY QUINN

FREDDY QUINN

Vydáte-li se na noční „inspekci“ do německých pivnic, vrátíte se nejspíš s písní „Junge, komm bald wieder“ na rtech. Prostě jí neuniknete, neboť u našich západních i severních sousedů dokonale zlidověla. Je to už dobrých sedm let, kdy prvně zazněla v Oliasově muzikálu Heimweh nach St. Pauli a obsadila prvé místo na západoněmecké Hit-Parade, zpívá se však dodnes a potvrdila tak fakt, že existuje jistý typ písní, jimž jejich dlouhý „život“ dodává kvalit, které by v nich náročnější posluchač na prvý poslech nehledal. Píseň o loučení námořníka s matkou před odchodem na moře nevyšla v mnoha verzích proto, že byla vždy neodlučně spojována se jménem svého původního interpreta Freddyho Quinna. Po celých devět měsíců se držela na prvním místě populární Hit-Parade Radia Luxembourg a za dva milióny prodaných desek v samotné NSR a stotisícovou prodejní cifru v Holandsku dostal Freddy tři zlaté desky. Píseň se úspěšně prodává doposud a muzikál Heimweh nach St. Pauli, v němž Freddy vytvořil ústřední postavu, zaznamenal už přes 400 repríz. Za Junge, komm bald wieder dostal Freddy také Zlatého lva Radia Luxembourg, jednu z nejvýznamnějších cen západoněmeckého showbusinessu – dnes už má těch Lvů, zlatých, stříbrných a bronzových, právě deset a tak se organizátorům této trofeje odvděčil tím, že jim daroval živé lvíče, které za 2000 marek koupil v zoologické zahradě v Gelsenkirchenu.

Freddyho tedy málokdy vidíme vystupovat na koncertech běžného typu, obecnostvo za ním chodí do Hamburku, západního Berlína, Vídně, prostě tam, kde právě hostuje s muzikálovou scénou. Po „Touze po St. Pauli“ měl loňského 15. 8. v Lübecku premiéru nový muzikál Prárie Saloon (tematika se tedy přesunula z moře na Divoký západ) a dnes už máme k dispozici prvou bilanci této inscenace: v 109 představeních Prárijního salónu byl Freddy po 285 hodin na jevišti a z toho 2525 minut zpíval.

Freddy je nesporně nejvýznamnějším německým zpěvákem poválečné éry. Po celých třináct let nacházíme jeho jméno v nejrůznějších německých, ra-

kouských i švýcarských žebříčcích, ještě nedávno zcela suverénně na prvním místě, dnes už přece jen trochu ve stínu Heintzeho, Petra Alexandra, Karla Gotta a Jürgense. Hned jeho první hit Heimweh (Memoires Are Made Of This) mu dal dvě zlaté desky, další zlato mu vynesly snímky Heimatlos, Die Gitarre und das Meer, La Paloma, Unter fremden Sternen, o zbývající tři zlaté desky do tuctu se zasloužily LP. A protože pěvecký úspěch otevřel Fred-dymu cestu i k filmu (natočil jich už 12, mj. Die Gitarre und das Meer, Heimweh nach St. Pauli, Freddy unter fremden Sternen), má ve sbírce trofejí i dvě ceny Bambis za nejúspěšnější filmy roku.

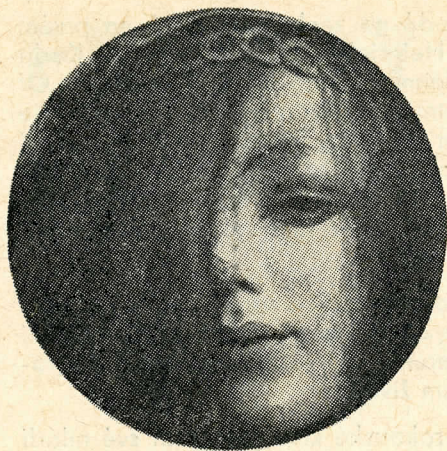
Freddyho mužný, krásný baryton plně vyhovoval tematice sentimentálních písní o moři, dálkách, touze po domově a naopak touze po cestách. Pochopení pro tento styl můžeme hledat nejen v komercializaci západoněmecké šlágrové produkce, ale i ve Freddyho romantickém životě.

Před čtyřiceti lety narozený Vídeňák irsko-rakouské krve protoulal své mládí s kočovným cirkusem, pracoval jako plavčík na zámořských lodích, „úředničil“ v cestovní kanceláři. Po vítězství v několika amatérských soutěžích a zaměstnání na helsinkské Olympiádě v roce 1952 začal zpívat v barech St. Pauli a zde ho také pro nahrávání desek objevila Sigrid Volkmannová.

Obrovská popularita Freddyho v německy mluvících zemích samozřejmě sváděla k pokusům udělat ze zpěváka hvězdu světového formátu. Zkoušel to hlavně přes Hollywood, marně však čekal na nějakou roli, jeho anglicky zpívané desky sice vycházely v USA, avšak bez úspěchu (jako první třeba nazpíval Kämpfertovu skladbu Spanish Eyes – Můj otčenáš – avšak teprve v podání Al Martina se píseň stala slavnou). Vystupoval také v celé řadě jiných zemí, v Mexiku např. natočil s Herbem Alpertem LP Viva Mexico – nakonec se však potvrdilo, že Freddy je ideální typ právě jen pro německé publikum.

O Fred-dym je známo, že zastává pokrokové názory, natočil i významné protiválečné písně (Hundert Mann und ein Befehl) a nebál se popudit novináře některými ostrými výroky („všichni intelektuálové jsou mi lhostejní“). Ve svém repertoáru má i Ondráčkovu píseň Don diri don, kterou natočil v dejvickém studiu Supraphonu. Náš rozhlas ho vždy opomíjel a jen z tohoto důvodu není slavný také zde, neboť o úspěchu jeho písní u nás vůbec nepochybují. Ve svém volném čase se plaví po Středozemním moři na své jachtě Libertad a zřejmě tak znovu vstřebává atmosféru velkých cest, o nichž hovoří jeho písně.

JAROMÍR TŮMA

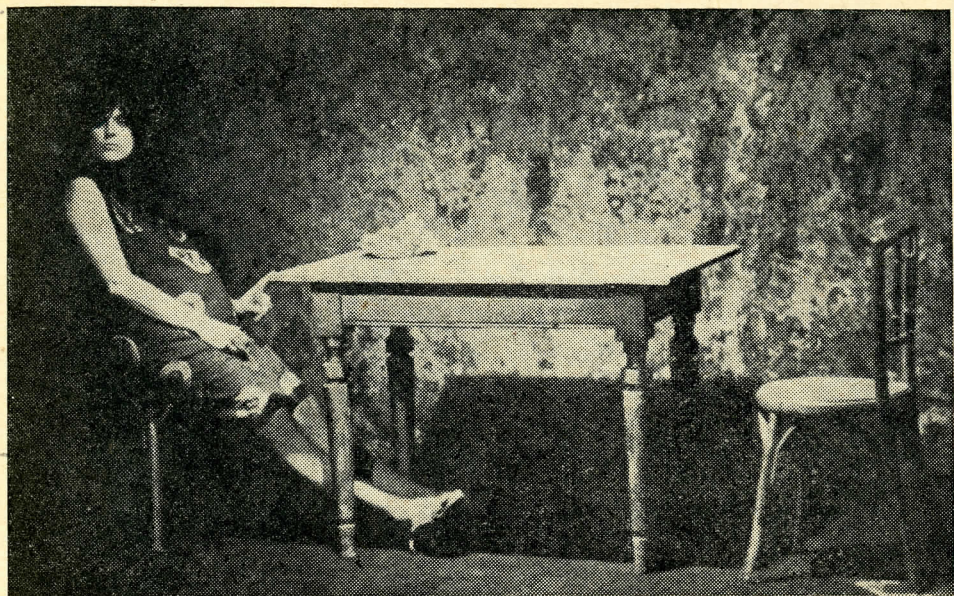

U
ORFEA

DIVADELNÍ KLUB TZV. DIVADLA POEZIE

SNÍMKY J. KREJČI

HALÓ, DĚTÁTKO

ZPIVÁ VIKTOR SODOMA

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1969

FOTO VILÉM SOCHŮREK

Tempo di slop

1. Od vče-ra od rá-na je prý dívka má zadá-na. Ří-kám tiše jen:
2. Od vče-ra pohří-chu vů-bec není mi do smíchu, pi-ju žal do dna

pro pá-na, já nemám zastá-ní. O-či mé za-plá-čí,
zka-li-chu, jó, první zklamá-ní. Srdce mé vy-vá-dí,

čís-la ru-ka když vy-tá-čí, dívka moje však nekrá-čí, vdá-li to vyzvá-ní.
náhle v du-ši mám bezvlá-dí, ptám se, co a-si pro-vá-dí, vdá-li to vyzvá-ní.

- 1.2. To jsem já, to jsem já, zvoní sluchát-ko, to jsem já, to jsem já, haló,

děťátko, to jsem já, to jsem já, tady na drá-tě. To jsem já, řekni něco prokla-

tě.

BONBÓN

ZPIVÁ HELENA VONDRÁČKOVÁ

HUDBA: BOHUSLAV ONDRÁČEK / TEXT: ZDENĚK RYTÍŘ

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1969

FOTO V. SOCHŮREK

Medium-tempo

1. Královně dal král ráno dobrý den, děti strásají těžko zviček sen,
2. Královně pan král trhal modrý vřes, mlékař v konvicích rá-no la-but' nes,

rudý Vinnetou z dýmky dý-má dým a viš proč? končí den, to je tím.
tulák zapomněl, že má prázdný vak a viš proč? Začal den, jenom tak.

Pozor, potrvá malou chvílin-ku, dřív než Charlie Chaplin smekne bu-řinu ku
Ženy mužům svá ústa po-da-jí, děti o tom šepa-jí si po-ta-jí,

v dále-ře to-čí prázdný ko-lo-toč, to je tím, končí den a viš, proč,
zeptají se vás: a co přijde pak? Pak už nic, končí den a viš, jak?

Růžový bon- bon večerní bon- bon, obloha bon- bon na jazyku má,
spolkne ten bonbon, růžový bon-bon spolkne ten bonbon a rázem je tmá.

Růžový bon - bon, večerní bon- bon, z oblohy bon- bon teď
nabízím vám, vemte si bon-bon, písničku bon- bon, slunce je tróm-bon a
La lala la la la lala la la

den je ten tam.

repeat - fade out

LÍNÝ PÁN

ZPIVÁ JIŘÍ ŠTĚDRŮN

HUDBA: BURT BACHARACH

TEXT: HAL DAVID

ČESKÝ TEXT: EDUARD KREČMAR

© 1968 BY BLUE SRAZ MUSIC, INC. AND JAC MUSIC CO. INC. NEW YORK

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1969

FOTO VILÉM SOCHŮREK

Moderato slow
E^b A^bmaj7 D^bmaj7 E^b A^bmaj7

To víš, ten pán je líný, poma- lý, jen spí a sám - a

G Cmi7 B^bmi7 E^b9 E^b7 A^b A^bmi

nikam nejde, nemá-li, v pohod- lí u- léhá a za ženskýma nebě- há, tak

Gmi7 Cmi Fmi7 Fmi7 E^b A^bmaj7

stůj a čekej, on má svůj polštář měkkej, vždyť to znáš, ten pán je

D^bmaj7 E^b A^bmaj7 G Cmi7

líný, o- spa- lý, - tak ne- če- kej, že sko- cí pro tě ze ská- ly,

E^b7 E^b9 E^b7 A^b A^bmi Gmi7 Cmi

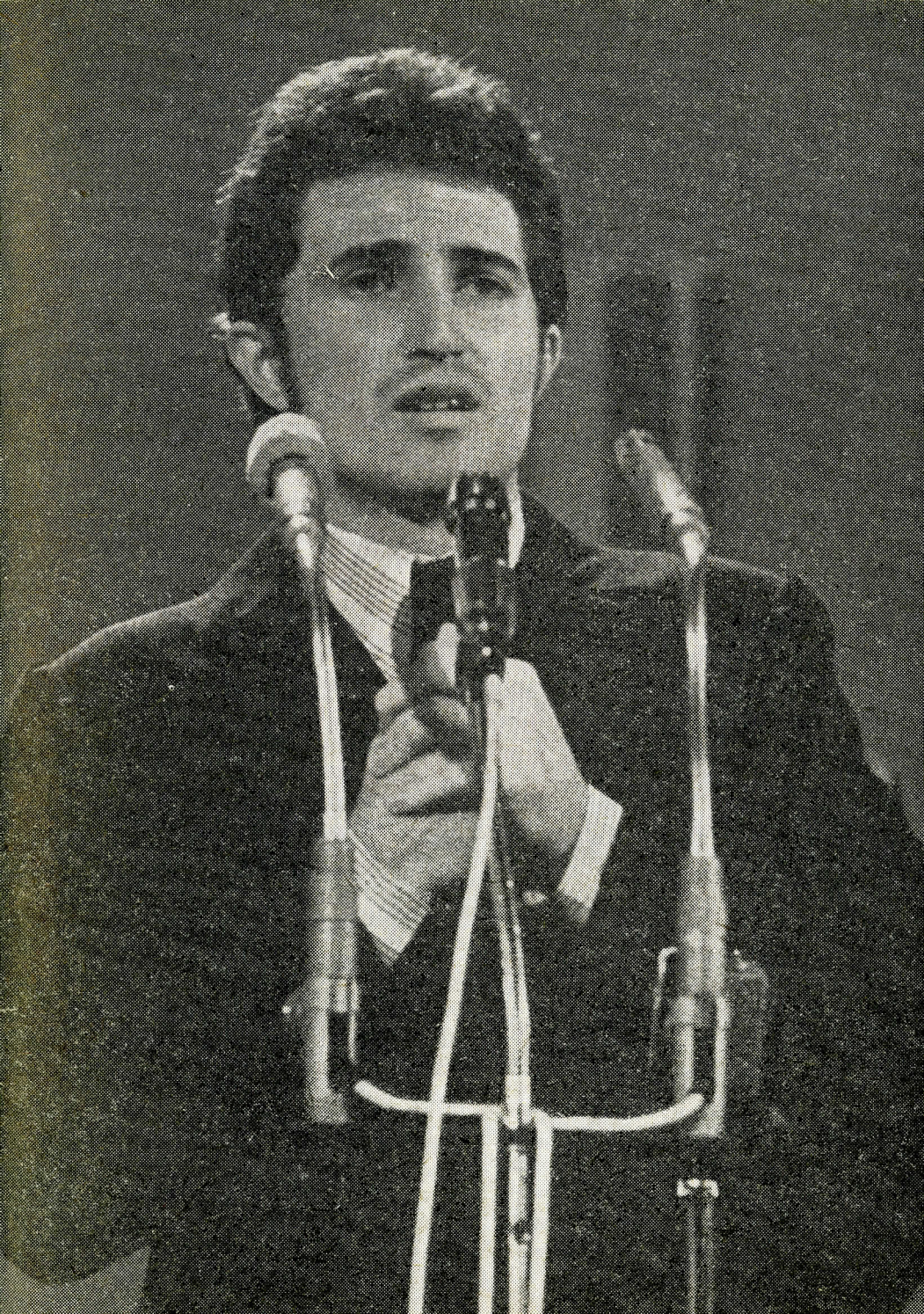
nesko- čí do sluje, i když tě v koutku mi- lu- je, jen spí tu za- se a

Fmi9 Fmi7 B^b7 E^b A^bmaj7 E^b A^bmaj7

sní, že hla- dí vlasten tvůj, on má tě rád, - má lás- ku rád,

E^b Dmi Cmi F7 B^b B^b7 E^b

to ří- kám rád, vždyť já jsem to sám, - přijď, já u- mí- rám.

VELKOKNĚŽNA

ZPÍVÁ VÁCLAV NECKÁŘ

HUDBA: PETR HAPKA

TEXT: PETR RADA

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1969

FOTO V. SOCHŮREK

Moderato

Jeden můj spřá-v-ný strý-ček, dej mu pá-m-bů klid, za mo-že
prv-ai tří-dy, ma-lý lod-ní bar, po-lib-ky.

odjel, když byl mlád. Můj bo-že, přej byl lé-ta od ži-vo-ta bit,
počí-tá-ní hvězd. Stewar-de, při-nes vei-ko-kněžně ka-vi-ár,

důkladně poznal, co je hlad. Jen díky tomu, že u-měl ri-zi-ko
slaví-me setká-ní dyou cest. Monte Carlo, a - partmá, zá - vodní

nést, že se ne-dal ne-přízni o - su-du svést, - že u-měl
stáj. Velko-kněžně rě - že a ty, hud-bo hraj. - Snad ještě

sá-zet a hrát karty, o-sud mu přál, za pár roků v přísta-vu zá-možný
tý-den, snad týd-ný dva, kdo by se ptal, ještě jeden val-čík a skončí už

stál. Hudba hrála, v dál-ce už ztrácel se břeh, když tu náhle
bál. Do še-ko-vé kníž-ky na po-sled-ní list do-pis, který

strý-ček až za - tajil dech: zasně-ná tvář, tě-lo bo-hy-ně
ai - kdo už ae - bu-de čist, a ze dna ku-fří-ku brownin-gu

ve ván - ku šál, lod už při-stav o - pou-ští. Při - běh jde
kra-tič-ký blesk, slunce rych-le za - pa-dá, den ztrá-od

dál. Ka - ju - ta lesk.

MOSAZNEJ DŽBÁN

ZPÍVÁ NAĎA URBÁNKOVÁ

HUDBA: JINDŘICH BRABEC

TEXT: JIŘÍ APLT

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1969

FOTO VILÉM SOCHŮREK

With a beat

F *Ami* *F* *Ami* *F* *Ami*

1. Naplň si vínem svůj mosaznej džbán - a potom chvíli stůj a myslíš
2. Rozdej tu píseň všem, co s tebou jdou, dej snad i víc, než máš, jen nalez

G7 *Cmi*

na svůj kříž. - Naplň si vírou svých so-ne-tů rým, - pojd' jen
pl-nou číš. - Rozdej tu ví-ru, tak jak sis přál, přál, - pojd' jen

F *C* *F* *Ami* *F*

dál, kdo v dobrém přichá- zíš. - naplň si touhou svět, aby tě hřál
dál, kdo v dobrém přichá- zíš. -

Ami *F* *F7* *Bb* *Bbm*

jako sen k ránu co se jen dětem zdál - pak ještě chvíli

Ami *D7* *G7* *C* *F*

stůj a naplň lás-kou svůj mosaznej džbán, teď už víš, co dál.

Bb *C7* *F*

1. Pak zvedni nejhezčí ze všech džbánů, láska je víno, chleba i sůl, o-tevři
nejhezčí ze všech rů-ží, až prostřeš k hostině ten svůj stůl az-to-ho

Bb *G7* *F*

do- kořán hlavní brá- nu, prostři stůl. - 2. Pak pozvi
srd-ce, co se tak ú- ží, jí dej pít.

BOOM BANG A BANG

ZPIVÁ EVA PILAROVÁ
HUDBA: ALAN MOORHOUSE

TEXT: PETER WARNE

ČESKY TEXT: PETR RADA

© 1969 BY CHAPPELL & CO
LTD., LONDON W 1

PRO ČSSR

EDITIO SUPRAPHON,
PRAHA—BRATISLAVA 1969

FOTO PAVEL JASANSKÝ

Medium bright waltz

C G7 C

1. Když jablň má rů-žo-vé ša-ty, když stromy jsou z cukrové va-ty,
slunce se k zápa-đu skloní, když usnou i květy, co vo-ní,

F C G7 C

když zi-ma nám u-ká-že pa-ty, tak řeknu si: tohle je fajn.
když zvonko-vá dráha dál-zvoni, tak řeknu si: tohle je fajn.

G7 F C

Moc fajn. A u-tí-kám na jarní pouť. Z dálky už bumtarada,
Moc fajn. Vždyť tohle je ta-ko-vá pouť. Do všech stran bumtarada;

G9 Emi7 A7 Dmi7 G7 C

1.2. bumtarada, zam-pli-o-nů bum-tara-da, bum-ta-ra-da, zbláznil se svět.

F#mi7 II7 Emi A7 Dmi7 G7 C

Ře-tíz-ky, ko-lo-toč, tu-re-cky med, chci tam být ta-ky a hned,
Trum pe-ty pře-hlu-ší ú-trž-ky vět, ně-kdo si do blá-ta sed.

F C Ami Dmi G7 C

Bum-ta-ra, ná-ruč rů-ží vy-strí-lí mi rád,
ná-hle krá-son ně-má bu-du stát;

F#mi7 Fmi7 Emi A7 Dmi7 1.C7

ne-zná-mý vo-jín na kaž-dý pád. Bum-beng e beng bum beng a
oh-ňo-stroj pa-dá jak vo-do-pád. Bum-beng e beng

C 12 G7 C D.S.al. #

bum Když bum beng a bum. Bum-ta-ra

C7 Dmi7 G7 Dmi7 C7 C G7 C

CODA Bum bum beng e beng bum bum beng e bung bumbeng e bum.

JAKO TRÁVA V KAMENÍ

ZPÍVÁ KAREL HÁLA

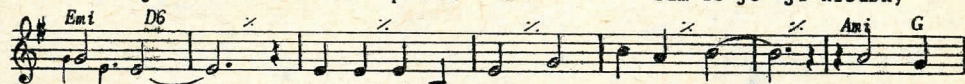
HUDBA: VLASTIMIL HÁLA / TEXT: IVO FISCHER

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1969

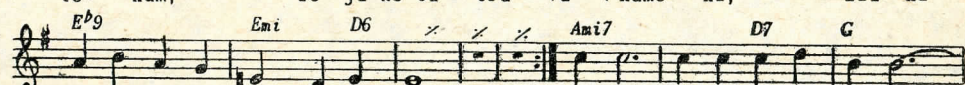
Bright-tempo

1. Tak ja-ko té trá- vy v ka-me - ní, - trávy, kterou sot- va
2. Ja-ko vláha trá- vě v ka-me - ní, - tak mi tvoje lás- ka
3. Tak ja-ko ta trá- va v ka-me - ní, - tak i já se rvu a
- Tak ja-ko pro trá- vu v ka-me - ní - nejsou pro mne štíhlé
3. Kde jenom ta lás- ka pra-me - ní? Sám se je- jí hloubky

vní- máš, - tak ja-ko té trá - vy v ka-me - ní, - prá- vě
schá- zí, - lé- ta če- kám na tvé zname- ní, - žád- né
brá - nám, - tak ja-ko tá trá - va v ka-me - ní, - ne- sto-
vá - zy. Čekám je- nom na tvé zname- ní, - žád- né
le- kám, že ja-ko ta trá - va v ka-me - ní, - žíz- ní

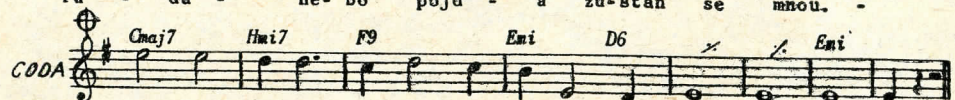
tak ty si mě vši - máš. - 1. 2. V parcích zas už lis- tí pa- dá
a- le ne- při- chá - zí. -
jím o li- to - vá - ní. -
a- le ne- při- chá - zí. -
hy- nu, a- le če - kám. -

- na zem nevlídnou a tem- nou. - Řekni, že mne ne- máš

rá - da - ne- bo pojď - a zů- staň se mnou. -

Dej, ať ne- ní mar- né to če- ké - ní. -

DROBNIČKY Z PANTONU

Prvý samostatný singl nové pražské skupiny The Samuels, který vyšel v Pantonu, přináší dvě skladby: Adriana Curtise/Gurvitze Race with The Devil a dílo autorů Davis-Whelan/Blastic There's a New Moon over my Shoulder. Skupina The Samuels patří k nejmladším – letos na podzim oslaví roční jubileum svého trvání. Orientuje se na rhythm and blues, rock'n'roll a současnou pop-music vůbec. Pěveckými pilíři Samuelů jsou dva ze základních členů – Miki Volek a Petr Kaplan, dalšími členy jsou hráči Přemek Kaplan (basová kytara), Bohdan Černý (bubny) a Karel Hoffman (tenorsaxofon). Skupina již absolvovala zájezdy do celé republiky, hostovala i v zahraničí, všude s velkým úspěchem.

Další skupinou, která začala v poslední době spolupracovat s hudebním vydavatelstvím Panton je karlovarský Metronom. Z jeho historie je zajímavé, že vznikl v roce 1962 jako soubor karlovarského divadélka Malá scéna. Po několika změnách v obsazení a stylu se ustálila dnešní tvář Metronomu v této podobě: I. Šendera (varhany, klavír, trubka), Z. Pól (kytara, zpěv), J. Zink (baskytara, zpěv), M. Dvořák (bicí). Sólovými zpěváky skupiny jsou P. Šendera a J. Hornořová. Repertoárový zájem skupiny je obrácen na beat a příbuzné žánry pop-music. Na desku Pantonu nahrál Metronom jednak vlastní píseň I. Šendery a textařky Růženy Sadílkové Překroč můj práh a hit skupiny Herman's Hermits Something's Happening s českým textem pod názvem Pojď, přece se nebudeš bát.

Populární skladatel Jaromír Vomáčka tentokrát obrátil svůj životní postřeh k oblastem zcela neduchovním, když nahrál pro Panton hned dvě písně o nápoji, který má své zjevné i skryté sympatie u značného procenta našich obyvatel. Jmenují se Pivo už není a Prázdné láhve od piva. Obsah těchto písní je více než napovězen samotnými názvy a o hudební stránce skladeb i technicko-zvukové stránce nahrávky lze jen prozradit, že je vynikající.

NA TITULU KAREL GOTT. FOTO V. SOCHŮREK

repertoár malé scény

Vydává Orbis, n. p. Redakce Repertoáru malé scény a Amatérské scény: J. Beneš (ved. redaktor), Pavel Bošek. Grafická úprava: Pavel Jasanský. Adresa redakce: Praha 2, Vinohradská 2, telefon 22 10 57. Tiskne Státní tiskárna, n. p., závod 2, Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávky přijímá každá pošta i doručovatel. Vychází měsíčně; cena výtisku Kčs 3,—. Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně v říjnu 1969.

NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍME.

© Orbis 1969

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československé divadelní a literární vydavatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20.

VRBA

ZPÍVÁ MARTA KUBIŠOVÁ

HUDBA: VLADIMÍR POPELKA

TEXT: VLADIMÍR POŠTULKA

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1969

With a beat

G Dmi C G⁺

Jsem vr-ba, co za no - cí - nář - ky lí - dí - poslou - chá,
 Jsem vr-ba, co na li - di - to - ho pří - liš - mnoho ví,
 Jsem vr-ba, co nejra - děj - vi - dí li - di - toula - v ý,

G Dmi C D G

jsem vrba a na hrá - zích u řek stě - vám, jsem vrba, co
 jsem vrba, co ú - na - vou špatně spá - vá, za chvíli už
 když tulák si volšo - ví ti - še zpí - vá, jsem vrba a

Dmi C G⁺ G⁺ A⁺

poslou - chá, když se štěs - tí po - rou - chá, jsem vrba a
 vy - po - ví mo - je srd - ce vr - bo - v ý, jsem vrba, co
 bezprá - ví každou vr - bu u - na - ví, jsem neavá a

H F G C G⁺

chu - ra - vnu radu dá - mé 1. - 3. Zít - ra po - šep - tat mi smíš, co tě
 du - ti - nu v duši má.
 Je - ni - víc a víc.

G C F G C

trá - pí, spálno - cí když má chvíle za - čí - ná, - při - kry - je nás

G⁺ A⁺ A⁺ Dmi G C

tema - vo - čer - nou ká - pí, slyším tě jen já je - di ná.

VLADIMÍR POŠTULKA, 1943, STUDENT DRAMATURGIE NA FAMU, ZAČAL POEZIÍ A NOVINAŘINOU. TEXTY K PÍSNÍM PÍŠE TEPRVE KRÁTKOU DOBU, NA SVÉM KONTĚ VŠAK UŽ MÁ NĚKOLIK ÚSPĚŠNÝCH HITŮ: NECHOĎ DO KLÁŠTERA, VRBA, TAM ZA TRATÍ, KŘÍŽOVÁ CESTA, HROŠÍ KŮŽE, JÁ, POUSTEVNÍK, PROČ PRAVĚ ONA, BLUDIČKA JULIE, ŘEKA MŮ . . .

FOTO JASANSKÝ

RMS

THE BUFFALO
SPRINGFIELD